

[Enggaard.]

noministeren ønskede at afskaffe netop de selvsamme unge mennesker. Derfor er der vel håb om, at der nu er en anden opfattelse på vej i det spørgsmål. Jeg deler den opfattelse, at det økonomiske råd er en værdifuld ting. Jeg synes, at de ting, som kommer fra det økonomiske råd, i allerhøjeste grad har betydning for den politiske debat og for det saglige grundlag, som den føres på.

Jeg lagde ikke op til nogen lang diskussion om den programklæring, som S og SF har afgivet i betænkningen, og noterede kun, at finansministeren måtte ikke gå ud fra, at vi, fordi vi ikke tog en debat op om enkeltpunkter i den, var enige i alt, og jeg trak en enkelt ting frem, som der efter min mening var principielle problemer i. Jeg glæder mig over, at forhandlingsvejen ikke er lukket i disse spørgsmål, om end bevægelsesfriheden er noget mindre, må vi konstatere, end hvis vi havde startet med rent bord. Jeg tror imidlertid, at der vil være mange løse ender, også i de enkelte overskrifter, som findes i denne programklæring. Jeg tror nok, der vil vise sig at være en betydelig usikkerhed med hensyn til, hvordan de enkelte punkter skal realiseres. Jeg kunne nævne kuponskatten, jeg kunne nævne aftrapningen af overskud/underskud i ejerbolig for at tage nogle af de ting, som jo ikke er ganske enkle at løse. Derfor tvivler jeg ikke om, at vi nok skal få en forhandling om det, men problemet i forhold til den skattepolitiske debat, som skal føres i det politiske liv i den kommende tid, er dette, at noget af inspirationen til at gå stærkt ind i diskussionen kan forsvinde, hvis man på forhånd har fornemmelsen af, at væsentlige sider af det er lagt fast, sådan at mulighederne for indflydelse derigennem er begrænsede, og det var det, jeg beklagede i mit første indlæg.

Jeg ser i øvrigt frem til, at en række af de punkter, som findes i programmet, kan realiseres. Jeg skal nævne sambeskatningen som et af punkterne. Men det vil være for-

kert at skjule, at der også vil være en række punkter, hvor uenighed om principper dukker op, og hvor også uenighed måske om reale forhold kommer frem. Jeg tænker bl. a. på spørgsmålet, som finansministeren rigtigt var inde på, at progressionens stigning i skatteskalaerne er en af de ting, som kan laves på forskellige måder under den titel, som er angivet. Selve dette at ændre fra fradrag til nedslag i skat behøver jo ikke hverken at mindske eller at øge progressionen. Der findes jo alle tekniske muligheder, men jeg forstod på finansministeren, at hans hensigt nu nok var, at progressionen skulle skærpes ved denne omlægning, og det var også det, som min mistanke gik på.

Hr. Ove Hansen var bekymret ved tanken om, at man her fra oppositionspartiernes side ville stemme imod en udskrivningslov, og han drog en sammenligning til finansloven og var i det hele taget temmelig alvorlig i sin konstatering på det punkt. Nu vil jeg henlede hr. Ove Hansens opmærksomhed på, at de udtryk, som jeg i hvert fald har fanget om stillingtagen fra de tre oppositionspartier i dette spørgsmål, har gået på formuleringer som „medvirker ikke“, „kan ikke tage medansvar“, og med den lange erfaring, hr. Ove Hansen har i at bedømme disse ting, er jeg ikke i tvivl om, at han hermed også er klar over, at der endnu vil være et spændingsmoment tilbage i morgen med hensyn til, hvordan afstemningen falder ud.

Bernhard Baunsgaard: Jeg har allerførst en bemærkning til hr. Ømann, der efter min opfattelse prøvede at vende tingene på hovedet, og derfor vil jeg gerne understrege, at tirsdag eftermiddag opfordrede jeg finansministeren til i skatteudvalget at fremsætte en oversigt over, hvad han ønsker af skattereformer, på én eneste betingelse: at der ikke på forhånd er truffet bindende aftaler, der forhindrer en fri forhandling. Onsdag forelægger man så det betænkningssudkast i skatteudvalget, hvoraf det fremgår, at på væsentlige punkter har regerin-